

The background is a dark, textured surface, possibly stone or concrete, with numerous cracks and crevices. The lighting is dramatic, highlighting the rough texture and creating deep shadows in the cracks.

II
KAMENNÝ
KRUH

1

Ten hrůzný příběh se začal odvíjet po páté hodině odpoledne jedné soboty na začátku září, kdy neznámý muž v šortkách mával rukama na projíždějící auta a snažil se je zastavit. Muž měl na hlavě tričko, jímž se chránil před sluncem, a na nohou zničené žabky.

Když na něj pohlédl starší strážník, který právě stácel volant ke kraji okresní silnice, ihned si o tom muži v šortkách pomyslel, že je to nějaký pomatenec. Po sedmnácti letech služby a střetech se stovkami opilců a nepřítelů lidí, které bylo třeba uklidňovat po dobrém i po zlém, dokázal pomatence poznat na první pohled. A tenhle byl jedním z nich zcela nepochybně.

Dvojice strážníků vystoupila z auta a muž v šortkách se začal choulit, přičemž stále něco blábolil. Byl úplně vyřízený a dehydrovaný, mladší z dvojice strážníků mu dal trochu vody z lahvičky, kterou měl v přihrádce auta, a nevnímal si přitom znechuceného pohledu svého kolegy.

V té chvíli už slova muže v šortkách začínala znít srozumitelně. „Ztratila se mi žena,“ řekl. „A taky syn.“ Jmenoval se Stefano Maugeri a toho rána se s rodinou vydal na piknik pár kilometrů výše odtamtud, na kopec Pratonì del Vivaro. Naobědvali se v brzkou hodinu a muže pak lehký větřík ukolébal ke spánku. Když se probudil, žena a syn už tam nebyli.

Tři hodiny je hledal všude po okolí, ale bez výsledku, až se nakonec ocitl u kraje okresní silnice, měl skoro úžeh a vůbec netušil, kde je. Starší strážník, jehož jistota začínala být nalomená, se ho zeptal, proč nezavola své ženě na mobil, načež Maugeri odpověděl, že to udělal, ale dokud se mu telefon úplně nevybil, ozývala se jenom hlasová schránka.

Starší strážník se na Maugeriho zadíval o něco méně skepticky. Za dobu svého působení už se setkal s pěknou řádkou žen, které zmizely i s dětmi, ale přece jenom žádná z nich neopustila svého chotě uprostřed louky. Aspoň tedy ne živého.

Strážníci dovedli Maugeriho zpět na místo, odkud vyrazil. Nikdo tam nebyl. Ostatní výletníci už odjeli a jeho šedý Fiat Bravo stál osaměle na cestičce kousek od tmavočervené deky, na níž ležely zbytky jídla a figurka Bena 10, mladého hrdiny z animovaného seriálu, který měl schopnost se transformovat do podoby různých mimozemských příšer.

Ben 10 by se v té situaci určitě transformoval v nějakou obří mouchu, začal by poletovat nad Pratoní a pátral by po zmizelých, ale dvojici policistů nezbylo nic jiného, než o věci uvědomit velitelství a vyčkat na spuštění jedné z nejpozoruhodnějších operací, jež se v posledních letech na Pratoní odehrály.

Právě v tu chvíli vstoupila na scénu Colomba. Po dlouhé pauze to měl být její první den v práci a bez sebemenší pochyby se měl stát i jedním z nejhorších.

2

Colombě bylo dvaatřicet let a roky jí přidávaly pouze známky únavy okolo očí. Svým svalnatým tělem s širokými rameny a vysoce položenými, silnými lícními kostmi budila pozornost. Měla tvář bojovnice, jak se jednou nechal slyšet jeden její milenec, takové, která se prohání na neosedlaném koni a seká šavlí hlavy nepřátelům. Zasmála se, vzápětí na něj skočila a obkročmo se na něj vyhoupla, až sotva popadal dech. Teď si ale připadala spíš jako oběť než jako bojovnice, když tam tak seděla na okraji vany s mobilem v ruce a zírala na displej, na němž blikalo jméno Alfreda Rovereho. Byl to nejvyšší šéf římské kriminální policie, formálně ještě její nadřízený a mentor, který volal už popáté během tří minut: nezvedala mu to.

Colomba byla ještě v županu, protože právě vylezla ze sprchy, a už měla obrovské zpoždění na večeri u přátel, kam se konečně uvolila přijít. Od té doby, co ji pustili z nemocnice, trávila většinu času o samotě. Z domu vystrkovala nos jen zřídka; vycházela hlavně ráno, často už za svítání, když se v teplákové soupravě vydávala běhat podél Tibery protékající přímo pod okny jejího bytu kousek od Vatikánu.

Běhání po nábřeží ji trénovalo v pohotových reakcích, protože kromě děr se musela vyhýbat i psím výkalům a potkanům, kteří se vynořovali z hromad tlejících odpadků, ale ty Colombě nevadily, stejně jako jí nevadil kouř z výfuků aut, jež jí projížděla nad hlavou.

Tohle byl Řím a právě takhle špinavý a ošklivý se jí líbil, i když turisté by to nikdy nepochopili. Když si zaběhala, chodila někdy nakupovat do malého nárožního krámků provozovaného dvěma Srílánčany a o sobotách se vždy přinutila dojít až ke stánkům na piazza Cavour, odkud si odnášela nákupní tašku plnou knih z druhé ruky, které během týdne pročítala; z té směsice klasických děl, detektivek a červené knihovny ale nedočtena do konce téměř nic. V příliš složitých zápletkách se ztrácela, ty moc jednoduché ji pro změnu nudily. Vážně se nedokázala soustředit vůbec na nic. Někdy měla dojem, jako by šlo všechno mimo ni.

Když nepočítala obchodníky, nepromluvila Colomba s živou duší často celé dny. Jistě, byla tu její matka, ale tu mohla poslouchat hodiny v kuse, aniž by jedenkrát otevřela pusy, a pak ještě kamarádi a kolegové, kteří jí čas od času zavolali. Ve vzácných okamžicích sebereflexe si Colomba uvědomovala, že to přehání. Tady už totiž nešlo o to, že si vystačí sama se sebou, to zvládala odjakživa perfektně, ale teď se cítila lhostejná vůči celému světu. Věděla, že za to může to, co se jí přihodilo, že je tím vinna Katastrofa, ale i když se snažila sebevíc, nedokázala prorazit ten neviditelný film, co ji odděloval od zbytku lidstva. Právě to bylo jedním z důvodů, proč se Colomba toho večera donutila kývnout na pozvání, jenže se jí tam moc nechtělo, a tak zatímco si její kamarádi dávali už třetí aperitiv, ona se ještě doma rozmyšlela, co si vezme na sebe.

Počkala, až hovor spadne do schránky, a potom si znovu začala kartáčovat vlasy. V nemocnici jí je ostříhali úplně nakrátko, ale teď už zase dorostly téměř do normální délky. Zrovna když si všimla, že jí vyrazilo pár bílých vlásků, ozval se domovní zvonek. Zůstala pár vteřin stát s kartáčem v ruce a doufala, že to byl omyl, ale zvonek se ozval znovu. Šla se podívat z okna: pod jejím domem stál zaparkovaný policejní vůz. *Do hajzlu*, pomyslela si a vzala telefon, aby zavolala Roveremu zpátky.

Vzal to hned na první zazvonění. „Přijela hlídka,“ řekl místo pozdravu.

„Jo, kurva,“ řekla Colomba.

„Chtěl jsem ti to říct, ale nebrala jsi telefon.“

„Byla jsem ve sprše. A už mám zpoždění na večeri. Takže je mi líto, ale řekněte svému kolegovi, aby se vrátil zpátky, odkud přijel.“

„To tě ani nezajímá, proč jsem ho k tobě poslal?“

„Ne.“

„Stejně ti to řeknu. Potřebuju, aby sis udělala vyjížďku na Pratoní del Vivaro.“

„A co tam?“

„Nechci ti zakazit překvapení.“

„Už jste mi jedno připravil.“

„Tohle bude ještě zajímavější.“

Colomba si odfrkla. „Pane komisaři... jsem mimo službu, pokud si nevzpomínáte.“

Rovereho hlas zvážněl. „Žádal jsem tě snad v průběhu té doby o něco?“

„Ne, nikdy,“ připustila Colomba.

„Usiloval jsem snad o to, aby ses vrátila dříve, než přijde ten správný čas, nebo jsem tě nutil zůstat?“

„Ne.“

„Takže mi nemůžeš odmítnout laskavost.“

„Že ne? Ale hovno.“

„Opravdu tě potřebuju, Colombo.“

Z jeho tónu Colomba poznala, že to skutečně tak je. Pár vteřin mlčela. Připadala si zahnaná do kouta. „Je to vážně nutný?“ zeptala se potom.

„Samozřejmě.“

„A nechcete mi říct, o co se jedná.“

„Nechci tě ovlivňovat.“

„To je od vás šlechetný.“

„Tak co? Ano, nebo ne?“

To je naposledy, pomyslela si Colomba. „Tak dobře. Ale řekněte tomu kolegovi, ať přestane zvonit.“

Rovere zavěsil, Colomba chvílku bez hnutí zírala na telefon a pak zavolala svému rezignovanému hostiteli, že na večeri nedorazí, a když skončil s nepříliš přesvědčivými protesty, navlékla si roztrhané džíny a mikinu s motivem Angry Birds. Takové oblečení by si do služby v životě neoblékla, ale teď si ho vybrala schválně.

Vzala si klíče z botníku v předsíni a automatickým pohybem překontrolovala, jestli má k pásku připevněné pouzdro se zbraní. Její prsty ale nahmataly jen prázdno. Vmžiku si vzpomněla, že ode dne, co ji hospitalizovali, se její pistole nachází ve zbrojním skladu, ale ten krajně nepříjemný pocit, který se jí zmocnil, připomínal zakopnutí o neexistující schod; na okamžik si v paměti vybavila, jaké to bylo, když naposledy držela svou zbraň. Rozrušilo ji to tak, že dostala záchvat paniky.

Plíce se jí okamžitě sevřely a místnost rázem zaplnily divoce se pohybující stíny. Byly to stíny, co se s řevem plazily po stěnách a podlaze, stíny, na které člověk nemohl upřít zrak. Nacházely se vždy mimo zorné pole a zahlédnout se daly pouze koutkem oka. Colomba věděla, že nejsou skutečné, ale zároveň je vnímala každou buňkou svého těla. Měla strach. Cítila bezhlavou a absolutní hrůzu, z níž se jí tajil dech, až si myslela, že se zadusí. Snažila se po hmatu najít hranu botníku, když vtom do něj narazila hřbetem ruky. Pronikavá bolest jí projela jako elektrický výboj z prstů do celé paže, ale odezněla příliš brzy. Uhodila se znovu a zase znovu, až si rozedřela kůži na jednom z kloubů, a plíce se jí těmi nárazy zase rozběhly, jako když se defibrilátorem nahazuje srdce zasažené infarktem. Máchala kolem sebe rukama, snažila se vdechnout co největší množství vzduchu a potom

už začala dýchat normálně. Stíny zmizely, strach se rozplynul, zbyl po něm jen ledový pot na šíji.

Je naživu, je naživu. To si pět minut vkleče na podlaze opakovala, dokud ta věta nezačala dávat smysl.